For it is written; and behold it is burnt – דהא כתיב והנה שורף

Overview

The גמרא גמרא המץ בפסח ושור הנסקל איסור הנאה איטור הנאה ושור הנסקל איסור הנסקל המאן איסור הנסקל מיוער אינו שנין' from the 1 יבאם אינו ענין' אהל מועד וגו' באש איכו מדמה אל אהל מועד וגו' באש הערף וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד וגו' באש is not necessary for we already know this rule that if the דם of a קרבן is to be burnt. There is a dispute between חטאת מוספות אוספות as to from where, indeed, we already know this rule, so that the פסוק of חטאת is superfluous.

- פירש רש"י ואמר להו משה הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה פירש רש"י explained that the source from where we know that if the blood of a היכל is brought into the היכל is to be burnt, is from that fact that admonished the בני אהרן; 'but its blood was not brought into the holiness inside' (so why did you burn it) -

תכלל דאם הובא שפיר עבוד דשרפוה – implying that if the blood of the הטאת would have been brought into the קודש, they would have rightfully burnt the הטאת. We derive from this that if the ז of a הטאת is brought into the קודש is to be burnt.

מוספות asks on פרש"י:

- הקשה הרב רבינו שלמה מטרויש 3 הא על כרחיך לאו שפיר עבוד דשרפוה הקשה הרב רבינו שלמה מטרויש, but perforce it was not proper that they burnt it, in any event -

- ⁴דהא שרפוה בלא עיבור צורה

For they burnt it without 'transforming its form; which is not proper -

- ואמר בפרק כיצד צולין (לקמן פב,ב) כל שפסולו בגופו 5 ישרף מיד אולין (לקמן פב,ב) כל שפסולו בגופו, whenever its inaptness is in the body (flesh) of the קרבן, it should be burnt immediately, however if the פסול is -

בדם° ובבעלים תעובר צורתו ויצא לשריפה –

_

¹ ויקרא (צו) ו,כג.

² This is referring to the שעיר ר"ח שעיר (see previous תוספות ד"ה דכתיב), which was burnt on that same day when בני אהרן passed away משה became aware of it, he chastised the בני אהרן.

This is (seemingly) the city of Troyes (in France) where רש"י, (whose name was [of course] שלמה (wed!) ועלמה

⁴ עיבור איד means that the meat of the קרבן (that became שיבור) is left overnight so that it changes (for the worse) and it is considered עיבור אובור שיבור שורה and subsequently burnt. In our case there was no עיבור אובור איד for they burnt it on that very same day.

⁵ When it becomes טמא, for instance.

⁶ If the blood spilt or it became טמא.

In the blood of the קרבן or in the owners 7 of the קרבן, then first עיבור צורה is required and afterwards it shall go out to be burnt. Therefore even if the מש brought into the קודש they should have waited overnight before burning it. We cannot, therefore derive from this that if the מש statement. 8 it should be burnt, because that could not have been the intent of s'attement.

תוספות explains what indeed did משה mean when he said 'הן לא הובא, implying that if their actions would be validated:

- וקרא הכי קאמר מדוע לא אכלתם את החטאת הן את החטאת וקרא לא אכלתם את אכלתם את את חטאת אכלתם And this is what the verse means; why did you not \underline{eat} the חטאת, since it blood was not brought אל הקודש -

-¹⁰הא אם הובא שפיר עבוד דלא אכלוה

However if the blood would have been brought אל הקודש, it would be proper that they did not eat it. The implication to be drawn is (merely) that if הובא it should not be eaten, but not that it should have been burnt. The question on ירש"י remains; how do we derive from the פסוק of זהנה שורף that if the אל הקודש (after עיבור צורה).

תוספות explains:

ואומר רבינו יצחק דהכי פירושו אם אינו ענין לגופה –

And the ר"י states that this is the explanation of this לימוד, if the פסוק of לימוד , if the לימוד, is not necessary for its own sake, to teach us that if the blood was brought into the קודש it is to be burnt; the reason why it is not necessary is because -

הראב¹² קיימא לן בפרק כיצד צולין (גם זה שם) כל שפסולו בקדש בשריפה - For we have already established in פרק כיצד צולין from a הלכה למשה מסיני that anything of קודש which became disqualified is to be burnt.

. וחטאת דאהרן משום מעשה שהיה¹³

 8 משה could not have admonished them why they burnt it, since אובא דמה implying that if הובא דמה they acted properly, for even if עיבור אובא they still acted improperly since there was no עיבור צורה. It is therefore obvious that we cannot derive anything out of this implication, since even if הובא דמה they were not permitted to burn it (at that time).

⁷ If the owners became טמא or died.

⁹ משה did not state, 'why did you burn it' but rather 'why did you not eat it'.

 $^{^{10}}$ They cannot eat it because the קרבן would be פסול if the דם was הובא אל הקודש פנימה.

¹¹ משה certainly did not imply that it should have been burnt, since there was no עיבור צורה.

¹² Others maintain (see יוכתיב והנה שורף') that (according to תוספות) the words 'דכתיב והנה שורף' should be omitted in the אמרא. See however מהרש"ל who retains it and offers an explanation. See "ש who maintains that the fact that it was burnt (הנה שורף), proves the הילכתא גמירי לן that בקדש that בשריפה is כל שפסולו בקדש. Otherwise, why did he burn it (for it was not 'עיי"ש.

And the reason the תורה writes by אהרן that the השאת was burnt (is not to teach us any laws concerning שריפת החטאת for we know it from the הלל"מ, but rather it was mentioned) because this is what actually occurred. ¹⁴ The פסוק is therefore extra, so -

תנהו לכל איסורים:

Utilize it for all other איסורים that they are אסור בהנאה (as if they have to be burnt) as the גמרא concludes.

Summary

According to פסוק פסוק וכל חטאת וכל is extra because of the והנה הנה הנה הנה מוכל is extra because of the וכל ססוק והנה מורף. According to הלל"מ it is extra for we know if from a הלל"מ. There is no implication from והנה שורף that if הובא דמה it should be burnt, since there was no עיבור צורה.

Thinking it over

Why indeed did they burn the שעיר ר"ח 15

_

¹⁴ There are varying opinions whether this burning was proper or not. See תוספות ר"פ who maintains that the burning of עיבור צורה without עיבור ארך was a הוראת שעה.

¹⁵ See מירא דכייא.